

”Ilman lapsiani minä en enää olisi hengissä”

Lapsuuden perheeseeni kuului äiti, isä ja kaksi isosiskoa. Isäni oli hevostmies ja ajoi ravureita. Olen ollut isän tytöksi aina. Isäni oli alkoholisti. Äitini ei käyttänyt paljon alkoholia, kun olin pieni lapsi, mutta alkoholin käytön kulutus kasvoi äidilläni mitä vanhemmaksi tulin. Koulumenestykseni on ollut aina heikkoa. Minulla on ollut pienestä pitäen hankala keskittyä ja oppia asioita. Nuorempana rakastin pitkän matkan juoksua ja kaikkea urheilua 6. luokkaan asti. Minulla oli rakastavat isosiskot, äiti ja isä. Isäni kylläkin oli todella pelottava kännissä, ei kylläkään koskaan koskenut meihin lapsiin, mutta äitiäni kohtaan oli väkivaltainen.

Äitini laittoi kodin aina kauniiksi kaikiksi pyhäpäiviksi ja lomiksi. Häneltä olen perinyt tämän rakkaan tavan. Vaikka olenkin suurimman osan elämästäni inhonnut ja pelännyt juhlapyyhiä, koska alkoholi ja perheriidat kuuluivat niihin.

6. luokalla tutustuin alkoholiin ja se oli heti minun juttuni, ihan kuin olisi pelastanut minut jostakin. Alkoholi turrutti minut ja antoi minulle mahdollisuuden käyttäytyä kotona opitun mallin mukaan. Minusta tuli aggressiivinen, inhottava ihminen ja tämä kaikki soti moraaliani vastaan. Kuulostaa hullulta, minä olen aina inhonnut ja pelännyt väkivaltaa ja minä toimin alkoholin vaikutuksenalaisena juuri inhoamalla tavalla.

Yläasteella aloin syödä rauhoittavia ja ihan mitä vain millä sain pääni sekaisin. Oli pakko, koska koulussa ei voinut haista alkoholille ja selvin päin en pystynyt olemaan, en osannut olla kavereiden, ihmisten kanssa, ellei pääni ollut sekaisin, olin ahdistunut. Pelkäsin ja tuskani oli niin hirveä, että minun oli pakko opetella turruttamaan pääni ja ajatukseni.

Jouduin seksuaalisen väkivallan kohteeksi yläasteella ja aikuisena useampaan kertaan. Häpesin ja inhosin itseäni. Päihdemaailmassa tullaan raiskatuksi ja väkivallan uhriksi. Silti minä esitin hymyilevää iloista tyttöä. Koko ajan odotin, että joku tulisi ja kysyisi, että onko minulla kaikki hyvin. Siskoni muuttivat minua ennen kotoa ja minä jäin isäni ja äitini kahden. Vanhempani alkoholin käyttö kasvoi, isäni väkivaltaisuus lisääntyi, minä jopa toivoin isäni kuolemaa tai että äiti ja isäni eroaisivat.

Yläasteen jälkeen jäin pitämään vapaavuotta ja muutin isosiskoni luo. Pelkäsin, että isäni vahingoittaa kotiin jäänyttä äi-

tiäni pahasti. Ahdisti. Lääkkeisiin olin jo niin pahasti koukussa, että tässä vaiheessa olisin jo tarvinnut ammattiapua. Niin koukussa, että en voinut elää ja herätä aamuisin ilman niitä, ne pitivät minut hengissä ja turruttivat minut. Haahuilin kuin musta ja läpinäkymätön ihminen. Seurustelukumppanit vaihtuivat koko ajan, en kyennyt olemaan yhden kanssa. Sekoilin päihdetokkurassa koko ajan ja estot poistuivat, kun sain pääni sekaisin. Yritin käydä töissä, en pystynyt, vaihdoin työpaikkaa ja aina sama: jäin sairaalomalalle ja lopetin työn. Sitten tapasin ensimmäisen lapseni isän. Kun täytin 18 vuotta, syntyi ensimmäinen lapseni, pieni ihana ja rakas nyytti. Kymmenen vuoden sisään sain neljä lasta.

Toivoin, rukoilin, että sekoiluni loppuu ja jätän päihteet ja alan elämään normi elämää. Halusin antaa lapsille turvallisen ja rakastavan kodin, ilman päihteitä. Mutta huumeet olivat jo tulleet kuvioihin, olisin tarvinnut ammattiapua selvittääkseni siitä. Olin todella tarkka äiti, ruokien, unien ja ulkoilun suhteen, mutta olihan minun pakkokin olla, ettei vaan päihteiden käyttöni paljastu. Edes puolisoni ei tiennyt.

Elämäni oli yhtä kullisia ja helvetin raskasta sellaista. Mutta en osannut olla pullantuoksuinen äiti ja jättää päihteitä pois. Syntyi toinen lapsi. Perhehelvetti kulki kuin risti rinnallani ja en uskaltanut hakea apua, enkä rikkoo kulisseja, että olisin jollakin kertonut ja hakenut apua. Minä rukoilin taivaan isää: auta minua, tee minusta normaali, ota minusta päihteet, alkoholi pois, tee minusta siskojeni veroinen ihana äiti. Vaan ei, minä kykenin vain rikollisuuteen, väkivaltaan ja päihteisiin, sekoilin, tuhosin elämäni ja itseäni. Suurin toiveeni oli, että saisin itseltäni hengen pois, koska en jaksanut päihteitä, enkä itseäni.

Minun ja puolisoni riidat jatkuivat ja sekoilin aina kun vaapaata oli. Päädyimme eroon. Eron myötä sekoiluni paheni: rikokset, väkivalta, päihteet. Samalla itseinhoni kasvoi suureksi möykyksi sisälläni ja itsetuhoiset ajatukset pyörivät päässäni kuin pyörremyrsky päivittäin. Sitten tapasin uuden miehen ja elämä hymyili, ehkä hetken luulin selvinneeni. Vuosituhannen alussa syntyi kolmas lapseni ihana, rakas, pieni nyytti, joka kaipasi, niin kuin kaksi muutakin lasta, päihteetöntä rakastavaa äitiä. En osannut hakea apua, enkä puhua ongelmastani. Ehkä juuri siksikin, että jos olisin kertonut minun elämästäni, päivit-

Marika on kuin kotonaan Iin A-killassa. Kuva ennen Kiltailan alkua marraskuussa 2020. Kuva: Kirsi Mäki

täisen päihdemäärän, olisin varmaan menettänyt rakkaat lapseni. Ja silloin minun olisi ollut aika lopettaa itseni lopullisesti.

Isäni sairasteli ja toivoin hänen lopettavan alkoholin ja uskoin, että myös itse pystyn siihen. Minä aloin voimaan näkyvästi pahoin, yritin itsemurhaa monesti, halusin kuolla en jaksanut enää ja kullissit taisivat jo hieman alkaa repeillä. Pitkät osastojaksot kuuluivat myös tähän ajankohtaan. Hoidossa riippuvuuteni vain paheni, siellä minuun pumpattiin lääkkeitä, kukaan ei koskaan kysynyt haluanko jutella. Vuonna 2007 isäni kuoli, maailma romahti ja minä myös. Olin ihan varma, että kruunu siirrettiin minulle ja minä jatkan loppuelämän päihdehelvetin pauloissa. En hyväksynyt, että isäni kuoli, en halunnut uskoa sitä, koska isäni oli ainut joka ei tuominnut minua ja minun ongelmiani. Ja sehän on ymmärrettävää, kun isäkään ei osannut elää elämää oikein. Minun isä, jota rakastin paljon, vaikka hän osasi olla paha, alkoholisti, puhevammainen, mutta hän oli minun isä.

En pystynyt enää huolehtimaan kaikista lapsista. Kaksi lapsista jäi isälleen ja yksi muutti minun kanssani omaan asuntooni. Lapset ovat aina käyneet luonani ja olen yrittänyt tehdä parhaani heidän eteen, rakkauteni lapsiin ei ole koskaan kadonnut. Koko perhe-elämäni olen rukoillut pelastusta perhehelvetistä. Asuin lapseni kanssa kahdestaan jonkin aikaa, ensi hätään asuimme äitini kotipaikassa sen aikaa, että saim-

me kodin itsellemme. Se oli kauheaa aikaa, pakenin ryyppämään ja olin poissa kotoa aika paljon.

Sitten tapasin kolmannen mieheni, muutimme kolmestaan eri paikkakunnalle. Tämä suhde oli kokonaan erilainen, koska puolisoni oli itse päihderiippuvainen, niin minun ei tarvinnut salata häneltä mitään. Lapseni oli tullut murrosikään ja hän olisi tarvinnut minua neuvomaan ja tukemaan todella paljon. Minusta ei vaan ollut siihen, turrutin päihteillä itseäni ja yritin auttaa lastani mitä kykenin. Hoin itselleni hae apua, mutta en uskaltanut. Lapseni kärsi minun toilailuista ja meillä oli melko huonot välitkin välillä. Tyttäreni tajusi mitä teen ja yritti vihalla purkaa sen minuun, että tajuaisin erota ja hakea apua, mutta sen aika ei vielä ollut. Minä turrutin vihani itseäni kohtaan ja inhoni ja suruni nielin ja piilotin kaikilta lähimmäisiltäni.

Olin menettää oman tyttäreni ja välit häneen. Tyttäreni muutti omilleen ja tavallaan olin helpottunut, ettei hänen tarvinnut nähdä sekoiluani ja ettei hänen tarvinnut olla isäpuolen kanssa tekemisissä. Kului vuosia ja kävin A-klinikalla kerran kuukaudessa ja yritin uskaltaa avautua, vaan en kyennyt. Aloin odottaa neljättä lastani, taisteluni itseni kanssa jo olin aloittanut. Päihde minä ja helvettiin tai henki. Kaksi vaihtoehtoa. Tästä minulla alkoi raitistuminen. Pääsin eroon huumeista lopullisesti ja terve neljäs lapseni syntyi.